

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ

Μια μούσα στο Λονδίν

Barbican Centre, Λονδίνο, Κυριακή, 5 Οκτωβρίου: Η Ελευθερία Αρβανιτάκη ακτινοβολεί μέσα στα λευκά πάνω στη σκηνή. Και ακολουθεί μια μουσική πανδαισία από παλιά και αγαπημένα τραγούδια, καθώς και υλικό από την πολυαναμενόμενη καινούργια δουλειά της, σε έναν από τους πιο γνωστούς και καταξιωμένους πολιτιστικούς χώρους της Βρετανίας.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΡΗΣΤΟ ΣΙΜΩΤΑ (chrissimotas@yahoo.com)

Βάζοντας τις τελευταίες πινελιές στον νέο της δίσκο και με μικρό διάλειμμα από την πανελλήνια περιοδεία της με τη Δήμητρα Γαλάνη, η Ελευθερία μας χάρισε ένα ξεχωριστό βράδυ στον προτελευταίο σταθμό της ευρωπαϊκής περιοδείας της, στην αγγλική πρωτεύουσα. Περνώντας από πόλεις όπως Ουτρέχτη, Άμστερνταμ, Ελσίνκι, Λονδίνο και καταλήγοντας στις Βρυξέλλες αποκόμισε πολλά θετικά σχόλια από Έλληνες και ξένους. Ένα μικρό διάλειμμα για την Ελευθερία και αναχωρεί πάλι στις αρχές Δεκεμβρίου –αυτή τη φορά για Ισπανία– για άλλες δύο εμφανίσεις με επίκεντρο την καινούργια της δουλειά.

Η επαγγελματική ορχήστρα που την ακολουθεί βγάζει το ηχόχρωμά της από όργανα όπως ηλεκτρική/ακουστική κιθάρα, μπάσο, κρουστά, drums, πιάνο/keyboard, βιολί/τρομπέτα, ούτι/λαούτο/μπουζούκι και έχει ήδη πάρει θέση. Εισαγωγή από βιολί και πιάνο. Το χειροκρότημα είναι από τις πρώτες στιγμές ενθουσιώδες. Και να πούμε ότι πριν τη συναυλία η παρέα μας δεν ανήκε στους φανατικούς της Ελευθερίας Αρβανιτάκη, αλλά μετά το Barbican τασσόμαστε ανεπιφύλακτα με τους σκληροπυρηνικούς θαυμαστές της.

Πιο δυνατά

Μεγάλο πλεονέκτημα αποτελεί και ο συναυλιακός χώρος – πολύ διαφορετικός από τα μαγαζιά της Αθήνας και πολύ πιο κοντά στην ουσία της μουσικής της. Το Barbican Centre βρίσκεται στην καρδιά του Λονδίνου και σ' αυτό γίνεται το πλέον εδραιωμένο διεθνές jazz φεστιβάλ της βρετανικής μητρόπολης. Η συναυλία της Ελληνίδας τραγουδίστριας είναι στο πλαίσιο μιας σειράς προπαρασκευαστικών εκδηλώσεων με «παραδοσιακή» και world μουσική θεματολογία. Και η αλήθεια είναι ότι η Ελευθερία Αρβανιτάκη θέτει τον πήχη ψηλά για όλους τους επερχόμενους καλλιτέχνες του φεστιβάλ, κινώντας το ενδιαφέρον του αγγλικού κοινού, το οποίο αναζητά ξένους καλλιτέχνες που να

«Με τους Έλληνες που έρχονται να με δουν όταν παίζω σε ξένες χώρες υπάρχει μια άλλη συνεννόηση, πιο δυνατή. Όταν είσαι μακριά και ακούς τη μουσική σου συγκινείσαι πολύ πιο εύκολα. Το ίδιο συμβαίνει και σε μένα»

«Το τραγούδι και η μουσική είναι από τις πιο άμεσες τέχνες. Μία τέχνη που μπορείς να εκφραστείς πολύ εύκολα για ό,τι σου συμβαίνει, για ό,τι σκέφτεσαι, πενθείς, ονειρεύεσαι, χαίρεσαι...»

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ανταποκρίνονται στο «world music concert». Το «ανατολίτικο» στοιχείο βρίσκει όλο και περισσότερους θαυμαστές στο εξωτερικό, κάνοντας τις μουσικές και διοργανώτριες εταιρείες έτοιμες να επενδύσουν πάνω του.

Ομολογουμένως, αν και δεν έγινε η καλύτερη προώθηση της συναυλίας από τους διοργανωτές, το Barbican είναι σχεδόν sold out, με ελάχιστες κενές θέσεις στα πάνω διαζώματα. Πολύ όμορφη και στιλάτη αίθουσα υποδοχής —θυμίζει περισσότερο το Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, παρά συναυλιακό χώρο ή «νυχτερινό μαγαζί»— περνά το μήνυμα ενός σοβαρού, πολιτιστικού πολυχώρου που προσέχει και το «φαίνεσθαι» αλλά και το «είναι» μιας μουσικής βραδιάς. Μία από τις καλύτερες λεπτομέρειες είναι τα καθίσματα της συναυλιακής αίθουσας που δεν εμποδίζουν να σηκωθεί κανείς και να χορέψει στο δεύτερο μέρος του προγράμματος.

Γρήγορα η ώρα πέρασε

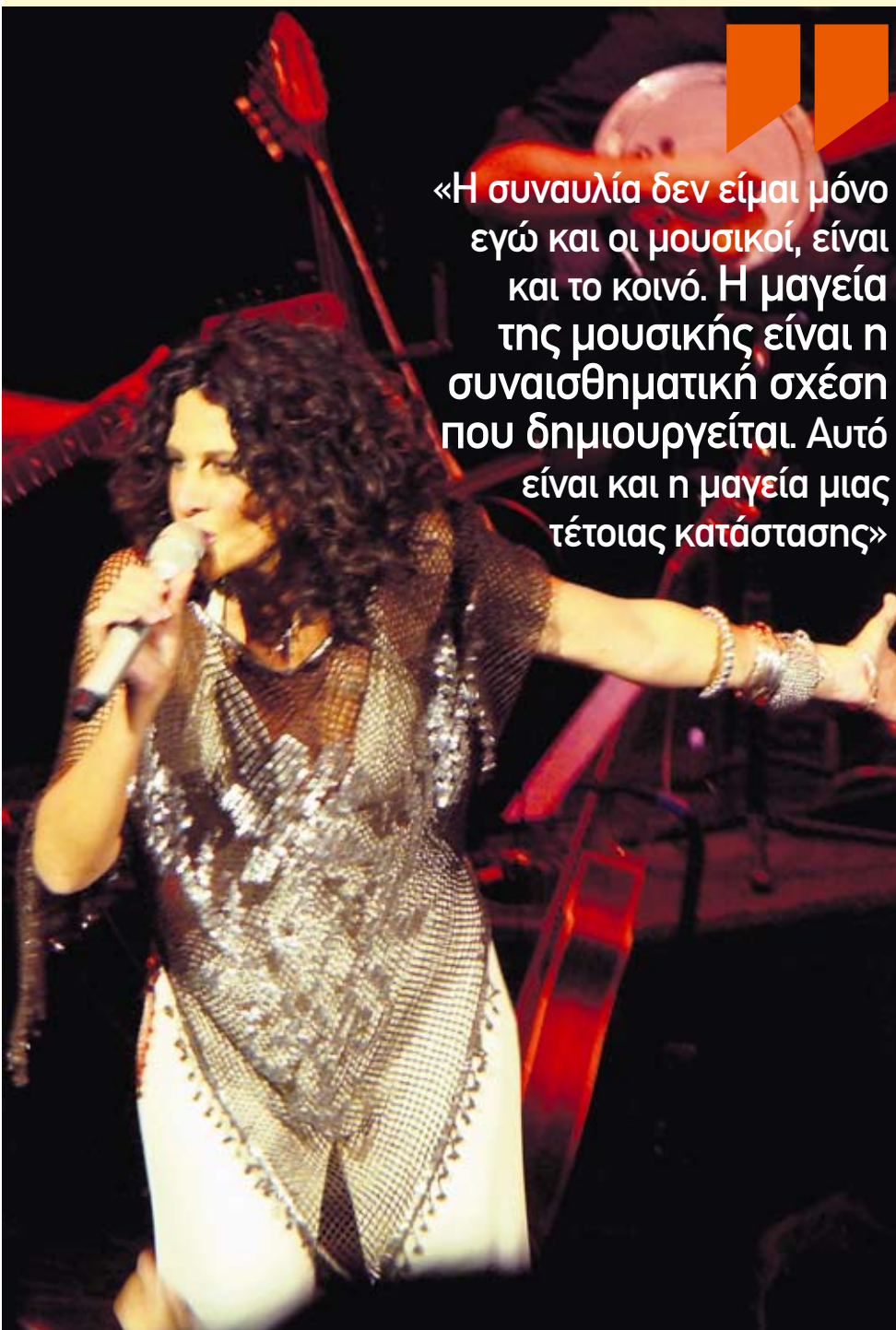
Ένας απλός φωτισμός, προσεγγμένος ήχος και ένα λιτό μαύρο φόντο είναι αρκετά για να δημιουργήσουν τις κατάλληλες προϋποθέσεις για το ζεστό καλωσόρισμα του κόσμου, που εκφράζει την αναμονή για κάτι οικείο και αγαπημένο. «Με τους Έλληνες που έρχονται να με δουν όταν παίζω σε ξένες χώρες υπάρχει μια άλλη συνεννόηση, πιο δυνατή. Όταν είσαι μακριά και ακούς τη μουσική σου συγκινείσαι πολύ πιο εύκολα. Το ίδιο συμβαίνει και σε μένα» μας εξηγεί η καλλιτέχνη.

Αυτή η αμφίδρομη σχέση φάνηκε από τις πρώτες στιγμές, με το κοινό να ανταποκρίνεται σε παλιές αλλά και πρόσφατες επιτυχίες. Τα τρία καινούργια κομμάτια —τα οποία είχαν ξαναπαιχτεί μπροστά σε κοινό μόνο τρεις φορές μέχρι αυτή τη συναυλία— αποτελούν ευχάριστους εκπλήξεις, αν αναλογιστεί κανείς ότι το ένα είναι στα ισπανικά. Οι «ζητωκραυγές» είναι επίσης δίγλωσσες, καθώς και οι ευχαριστίες της Ελευθερίας. Μετά τα ισπανικά, σειρά έχουν τα greeklish καθώς η Ελληνίδα ερμηνεύτρια προσπαθεί να διδάξει το αγγλόφωνο μέρος του κοινού πώς τραγουδιέται το «Edo Na Meineis». «Η συναυλία δεν είμαι μόνο εγώ και οι μουσικοί, είναι και το κοινό. Η μαγεία της μουσικής είναι η συναισθηματική σχέση που δημιουργείται. Αυτό είναι και η μαγεία μιας τέτοιας κατάστασης» μας εκμυστηρεύεται, εξηγώντας γιατί η ελληνική γλώσσα από μόνη της παύει να είναι εμπόδιο.

Στα ορχηστρικά μέρη χορεύει και κινείται ασταμάτητα κατά μήκος όλης της σκηνής χαιρετώντας και φιλώντας τον κόσμο. «Τα βράδια μου τα εργένικα, τραγούδια λέω αρμένικα, θέλω να γυρίσω μα ο παράδεισος κλειστός...» μας τραγουδά σφίγγοντας τις γροθιές τις, με τον κόσμο όρθιο να εστιάζει στη φιγούρα της. Πριν καν τελειώσει το τραγούδι, το κοινό ξεσπά σε επευφημίες και χειροκροτήματα δημιουργώντας μια μοναδική ατμόσφαιρα. Τελευταίο κομμάτι του κανονικού προγράμματος το Δυνατά, στο οποίο το κοινό συνεχίζει το σιγοντάρισμα. Παρά το γεγονός ότι δεν είναι και η καλύτερη απόδοση, κανείς δεν νοιάζεται αφού το «καθιστό» Barbican έχει μετατραπεί πλέον σε «ορθάδικο» club.

Ελευθερία-Ισπανία: Μία ιδιαίτερη σχέση

Η Ελευθερία επισκέπτεται την Ιβηρική χερσόνησο εδώ και δέκα χρόνια. Συνήθως οι προγραμματισμένες περιοδείες τις είναι δύο φορές το χρόνο, αποτελούμενες από πέντε με επτά εμφανίσεις. Στον επερχόμενο δίσκο την παραγωγή έχει αναλάβει ο Xavier Limón, πολύ γνωστός Ισπανός παραγωγός, κάτοχος δυο Grammy και με αναγνωρισμένη διεθνή καριέρα. Επίσης, συμμετέχει η Buica, καταξιωμένη Ισπανίδα τραγουδίστρια, και η κυκλοφορία αναμένεται πολύ σύντομα σε Ελλάδα και Ευρώπη.

«Η συναυλία δεν είμαι μόνο εγώ και οι μουσικοί, είναι και το κοινό. Η μαγεία της μουσικής είναι η συναισθηματική σχέση που δημιουργείται. Αυτό είναι και η μαγεία μιας τέτοιας κατάστασης»

Γάμος αλά ελληνικά;

«Ευχαριστώ πατριώτες» μας φωνάζει κάποια στιγμή από καρδιάς, ενισχύοντας λίγο το στερεότυπο του Έλληνα καλλιτέχνη στο εξωτερικό, με συναυλιακό χώρο γεμάτο από απόδημους «συγγενείς», ομογενείς και φοιτητές. Η αλήθεια είναι ότι τα τελευταία χρόνια γίνονται όλο και περισσότερες προσπάθειες από διάφορους Έλληνες καλλιτέχνες να εμφανιστούν εκτός των ορίων της χώρας σε αναζήτηση νέων θαυμαστών. Ένα γεγονός που αρχίζουν και οι μουσικές εταιρείες να στηρίζουν περισσότερο, καθώς βλέπουν ότι υπάρχουν προσιτές αγορές εκτός συνόρων. Το internet επίσης δίνει τη δυνατότητα σε καλλιτέχνες να ακουστούν πολύ πιο εύκολα στο εξωτερικό, αλλά δυστυχώς μέχρι στιγμής ελάχιστοι Έλληνες καλλιτέχνες μπορούν να ισχυριστούν ότι έστω «αγγίζουν» τη διεθνή καριέρα.

Ωστόσο, η Ελευθερία Αρβανιτάκη είναι μια ξεχωριστή περίπτωση. Η ανταπόκριση του κόσμου είναι κάθε άλλο παρά τυχαία, αν αναλογιστεί κανείς την πολυεθνική σύσταση του κοινού και τη συχνότητα των συναυλιών της. Το ύφος της μουσικής της έχει απήχηση σίγουρα και εκτός Ελλάδας, εδραιώνοντάς την και σε άλλες μουσικές αγορές. Για παράδειγμα, ήδη μας ανακοίνωσε καινούργια περιοδεία σε Ελλάδα και εξωτερικό, καθώς και τις προγραμματισμένες εμφανίσεις της στην Ισπανία. Και η ίδια υποστηρίζει ότι οι παραστάσεις μπροστά σε Έλληνες και Ισπανούς είναι οι μόνες που την αγχώνουν σε μεγάλο βαθμό, καθώς οι προσδοκίες του κόσμου είναι πολύ υψηλές λόγω του ότι και στις δύο περιπτώσεις το κοινό γνωρίζει άρτια την μέχρι τώρα πορεία της. «Πρέπει πάντα να ανανεώνουμε τη σχέση μας» συμπληρώνει η ίδια με χαμόγελο. Και εμείς να συμπληρώσουμε ότι η απτή απόδειξη της δεκαετούς αμοιβαίας αγάπης με το ισπανικό κοινό αναμένεται σύντομα και σε διακογραφική δουλειά με τη συνεργασία γνωστών Ισπανών καλλιτεχνών και παραγωγών.

Καληνύχτα σας...

Η συναυλία τελείωσε. Το θερμό με όλη τη σημασία της λέξης δημοσιογραφικό θεωρείο ανάβει τα φώτα, ενώ το κοινό αφήνει απρόθυμα τις θέσεις του. Τα χαμόγελα είναι αμοιβαία ακόμα και αν δεν ακούσαμε το Κόκκινο Φουστάνι, που όλοι μας ζητούσαμε επίμονα. «Το τραγούδι και η μουσική είναι από τις πιο άμεσες τέχνες. Μία τέχνη που μπορείς να εκφραστείς πολύ εύκολα για ό,τι σου συμβαίνει, για ό,τι σκέφτεσαι, πενθείς, ονειρεύεσαι, χαίρεσαι...» μας λέει αργότερα η Ελευθερία στα καμαρίνια και μας βρίσκει απολύτως σύμφωνους.

Μια συναυλία που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως world ένεση θετικής ενέργειας και αισιοδοξίας σε ένα πολυτάραχο και αγχωμένο Λονδίνο μετά τα τελευταία παγκόσμια οικονομικά «βάσανα». Συνολικά, ένα υπέροχο βράδυ που το μοιραστήκαμε με ανθρώπους που αγαπούν τη μουσική, με ανθρώπους που αγαπάμε και μας αγαπούν και με νέους φίλους που γνωρίσαμε εκεί. Μια υπέροχη νύχτα που η μουσική δεν ήταν η απλά αφορμή αλλά η αιτία.